

lysninger, der udkræves, er: 1) Ejendommens Ejendomsskyldværdi, 2) Ejerens Nettoformue og Indtægt samt 3) Prioriteternes Restgæld og den pr. 1. April 1934 gældende Rentefod. Disse Oplysninger skal årligt tilvejebringes fra de vedkommende offentlige Myndigheder, dog med Undtagelse af de nærmere Oplysninger om Restgæld og Rentefod, der maa fremskaffes paa anden Maade. Da Rentelettelsen kun skal ydes for Landbrugsejendomme, vil det i de Tilfælde, hvor der til en Landbrugsejendom er knyttet Bygninger eller Arealer, der ikke anvendes landsbrugsmæssigt, være nødvendigt at afgøre, hvor stor en Del af Ejendomsskyldværdien, der falder paa den landbrugsmæssigt benyttede Del af Ejendommen. Denne Afgørelse har man ment at burde henlægge til Vurderingsraadene, der altsaa i saadanne Tilfælde maa foretage den hertil nødvendige Ansættelse.

De til Afregning af Rentelettelsen fornødne Beløb erholder de paagældende Pengeinstitutter udbetalt af Krisefonden, og det paahviler derfor det Pengeinstitut, der foretager Beregning af Rentelettelsen, at sende Meddelelse om Beregningens Resultat ogsaa til Krisefonden. Samtlige Pengeinstitutter indsender for hver Termin samlet Opgørelse over de beregnede Rentelettelser. Som i det foregaaende omtalt, anser Udvalget det for naturligt, at Midlerne til Rentelettelsen i Hovedsagen tilvejebringes ved Bidrag fra de i Gældsordningen direkte interesserede, og der foreslaas derfor i Afsnit II en Udbygning af den gældende Maksimalrentelovgivning, saaledes at de nu fastsatte Bestemmelser faar forlænget Gyldighed til 30. Juni 1939, og at Indlaansrenten for Tidsrummet fra 1. Juli 1934 til 30. Juni 1939 yderligere nedsættes med $\frac{1}{2}$ pCt. For korte og lange Penge skulde Maksimalrenten altsaa fremtidig være henholdsvis $2\frac{1}{2}$ og 3 pCt. Yderligere foreslaas indført en Maksimalrentesats paa 2 pCt. for Indlaansmidler, over hvilke der kan disponeres ved Checks, hvorved det sikres, at den foreslaaede Nedsættelse faar Virkning for den aldeles overvejende Del af Indlaansmidlerne. Da Overformynderiet som Forvalter af meget betydelige Midler, der direkte eller indirekte er anbragt i Obligationer, maa anses at være et Led i Kredsen af Interesserede, har Udvalget ment at burde foreslaa, at Overformynderimidler under Massebestyrelse underkastes en Rentenedsættelse paa $\frac{1}{2}$ pCt.

For ikke at forsinke Ordningens Gennemførelse har Udvalget ment, at Nedsættelsen bør træde i Kraft straks fra 1. Juli, uanset gældende Opsigelsesfrister for Indlaan i Banker og Sparekasser m. v.

De Pengemidler, der frigøres som Følge af disse Nedsættelser af Indlaansrenten, vil af de paagældende Institutioner være at indbetale til Krisefonden til Dækning af dennes Udgifter ved Rentelettelsen. Krisefonden staar, om fornødent, i Forskud med de Beløb, der udkræves til Rentelettelsen. For det Tilfælde, det maatte vise sig, at de Beløb, der indkommer, er utilstrækkelige, foreslaar Udvalget, at overskydende Beløb dækkes ved Indbetaling fra Statskassen til Krisefonden.

I sin Skrivelse (Bilag Nr. VII) har *Banktilsynet* hævdet, at det formentlig maa frembyde store Betænkeligheder at baandlægge Renten saa langt frem i Tiden, idet der ikke haves nogen Sikkerhed for, at det danske Kapitalmarked i saa lang Tid vil være isoleret. Saafremt Banktilsynets Bemærkning om Renten særlig gaar paa Indlaansrenten, kan Udvalget ikke dele Tilsynets Betænkeligheder under de foreliggende Forhold, hvor man her i Landet fra Lovgivningsmagtens og Nationalbankens Side har indledet en Konverteringspolitik, hvis heldige Gennemførelse forudsætter en længere Tids Isolering fra det internationale Kapitalmarked, om da ikke dette, naar Adgangen til det igen maatte blive aabnet, vilde kunne byde Penge til endnu lavere Rente.

I Afsnit III foreslaas Regler om en generel Begrænsning til 4 pCt. af Renten for visse Prioriteter i Landbrugsejendomme. Under denne Nedsættelse har man medtaget Prioriteter for Udlaan fra Legater, Stiftelser og Fideikommissar, idet man gaar ud fra,